

SVEN ERIC SCHMIDT

Sven Eric Heinrich Schmidt, født 14. september 1897, i Vejle, Danmark. Død ca. 1972, Manila, Filippinerne.

Kapitel 1:

Faderen tilvejebragte knapt familiens daglige fornødenheder, og emigrerede derfor i 1904 til USA. Efter udslusning fra Ellis Island rejste han tværs over kontinentet til vestkysten. I kraft af sin uddannelse som møbelsnedker fik han et godt job i San Francisco, selv om han ikke kunne tale engelsk, og indtægten var stor nok til, at han i begyndelsen af 1906 kunne sende de nødvendige rejsepenge og bud efter sin kone og børnene Carl, Holger og Sven Eric Schmidt. Faderen havde det seneste år forud postet tegneserierne fra SF-avisen hjem, så familien kunne tilegne sig brugen af engelske ord - sønnerne fik lært omkring 20-30 sammenhængende udtryk, medens moderen kun kunne ét ord: Hamburger.

Familien afsejlede direkte fra København (det må således have været med Skandinavien-Amerika Linjen): "We were deep down in the hold, steerage passengers on a third class vessel. But we were so happy about the prospects for the future in a country where everybody had lots of everything, that the three weeks' crossing did not dampen our spirits. The authorities at Ellis Island were kind to us and before we could get used to being on firm ground again, we were on the streets of New York City. That's where I saw my first negro. My brothers and I turned around and ran like hell in the opposite direction. Mother got an Irish cop to catch us and bring us back. The old coloured gentleman said, "Young fellows, why being afraid of me? . . . I'd like to shake hands with you boys!" The Irish cop put our hands into his and that was our introduction to wonderful America."

Betjenten viste venligt vej til stationen. Med stort besvær fik moderen købt billetter til San Francisco: "By the time, we got to the West Coast, I wished mama had learned another word. People would smile at the major production we made of getting settled around a table. At every meal stop (they didn't have diners on the train for people like us), mama would cross her hands on her lap, look the waiter in the eye and say "Ham-o-or-ghers!" Then he would say something and mom would say "Ham-o-or-ghers!" again, and after a while he would go into the kitchen and bring back hamburgers."

Selve rejsen forløb nogenlunde uden problemer. En kineser solgte heldigvis bananer, der var en velkommen afveksling, selv om de smagte som sæbe. Man ankom i midten af marts måned 1906 til stationen i San Francisco, men panik - Papa Schmidt var ikke at se nogen steder. Han havde lagt an til en lille fejring af den store dag og tiden var løbet fra ham. Endelig dukkede han op, og tårerne stod ham i øjnene, da han knugede sine børn til sig - men Mama Schmidt var efter alle strabadserne og 10 dage på hamburgers vred over forglemmelsen. Hun skred ud af stationen for at lede familien på vej, men havde jo ingen idé om, hvor hun skulle hen, så der var ikke andet at gøre end at gå tilbage og tilgive faderens misere. Familien tog kabel-sporvognen op ad Market Street, hvorpå genforeningen fandt sin rette stemning.

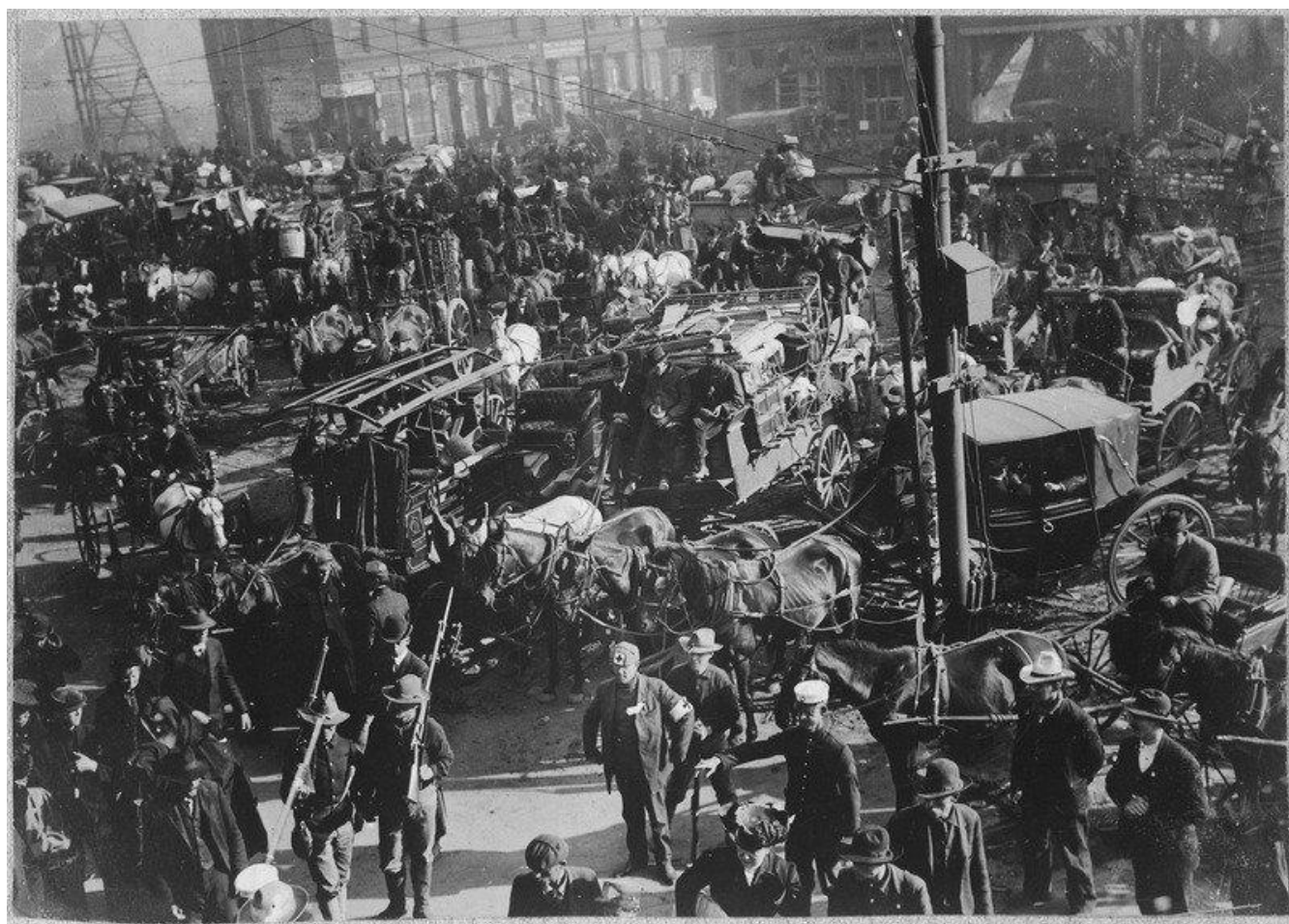
Market Street og kabel-sporvogn fotograferet få uger efter familien Schmidts genforening i medio marts 1906

Faderen havde forberedt alt perfekt - et lille hus på hjørnet af Van Ness Avenue og Vallejo Street. Man var lykkelige over det store fremskridt i forhold til Danmark. Alle folk var venlige, og købmanden på hjørnet forærede drengene et lille "gadekryds", som blev navngivet Prince. Glæden blev kort.

Klokken 05:12 om morgenen den 18. april 1906 begyndte det store jordskælv med den efterfølgende brand, hvorunder 3/5 af byen blev jævnet med jorden. Familien Schmidt havde aldrig hørt om sligt, alle løb ud på gaden i nattøj, men efter kort tid var sigtbarheden lig nul, hvorfor man løb ind igen - hvorefter huset brasede sammen. Brandvæsenet reddede dem uskadt ud af ruinerne efter nogen tid, og derpå måtte de selv hjælpe til med at redde andre. Til sidst samledes kvarterets overlevende med deres få ejendele på toppen af Telegraph Hill, hvor man fik besked på at tage til Oakland tværs over bugten. Man måtte ikke medbringe oppakning, da der ikke var plads på færgen, og de indsatte soldater, der skulle holde ro og orden (hvoraf nogle havde rigeligt at gøre med at styre egen disciplin), havde ordre om at skyde alle dyr. Man slap derfor Prince løs, medens de tre drenge tudbrølede derover. Se bl.a. www.youtube.com/watch?v=ACn6onmXlp4

Væltede huse, Van Ness Avenue.

Byboerne flygter ud af San Francisco - bemærk de bevæbnede soldater.

The Call=Chronicle=Examiner

SAN FRANCISCO, THURSDAY, APRIL 19, 1906.

EARTHQUAKE AND FIRE: SAN FRANCISCO IN RUINS

Til højre: Flygtninge samles på Telegraph Hill med udsigt over det sammenstyrtede og brændende San Francisco. Brandvæsenet kunne ikke træde til, da alle hovedvandledninger var ødelagte - først efter tre dage døde ilden ud

Først kom familien til et opsamlingssted Watts Track, nær Emeryville (Oakland bydel). Derefter gik det mod Swede Alley, hvor skandinaverne hovedsageligt havde til huse. Efter 2-3 uger drog faderen tilbage til Telegraph Hill for at lede efter mulige ejendele - og fandt alt, hvad de havde efterladt i en bunke, urørt. På toppen af stakken stod en fuldkommen udmagret Prince, som havde skræmt alle uberettigede personer væk.

Det blev en hård ny begyndelse for familien. Sven Eric voksede op i Swede Alley, Oakland, og blev sideløbende med skolegangen sendt til klaverundervisning. Det gik meget trægt, og da SE en aften ved middagsbordet brugte sin kniv og gaffel som trommestikker, fik faderen det indfald, at det nok nærmere var trommer, der var sagen. Inden længe fik SE undervisning hos janitsharen Bill Nolding, Shellmont Park Entertainment Band. Hver dag opøvede Sven Eric yderligere færdigheder ved at tromme til gramfonplader med danseorkestre og det medførte snart mindre engagementer ved boksekampe, skovtursfrokoster og konkurrencer.

Jazzen var ved at få et lille fodfæste, og SE blev også en tid hyret til at spille i "Mint Saloon" på hjørnet af 10th Street og Broadway, Oakland, sammen med en pianist. Sideløbende var han mindre succesfuld bokser i bantamvægt.

"Back in the old days in Oakland, I used to fancy myself as a fighter. With passing of years, I outgrew a splendid opinion of myself, possibly because I had it knocked out of me.

There was a tough gang in the neighbourhood of Swede Alley in Oakland, where we lived after the earthquake. I had to fight my way along and often I got my ears pinned back. I played hookey from school and spent my time . . . around the Oakland Athletic Club. The number one boxing instructor was an ex-Australian featherweight champion by the name of Percy Cove. He told me how to fight ... After I left home by way of the back fence, it didn't take long for me to become very hungry and very broke. The only job I could get was as a newsboy. I began selling newspapers at the corner of 12th Street and Broadway in Oakland. Soon the young toughs were trying to run me off my corner. What Percy Cove taught me came in very handy. After one fight I found that I had licked the bantam champion of Oakland. So I made my way to the number one boxing promoter of that day. I boxed a few rounds for him and he said, "Young fellow, you fight Friday night. Ten dollars if you win. Five dollars if you lose." Ten dollars, more money than I had ever had at one time before. The promotor asked "What's your name, Muscles?" I told him "Sven Eric". "What? As of now, you are Frankie Smith!"

Kampen gik godt. Efter yderligere kampe nåede Schmidt frem til et opgør om bantamtittlen den 9. juni 1914. Men da Schmidt allerede havde "ordnet" Joe Gorman på avishjørnet, var det ingen sag. En manager kom ind i billedet og videre skridt frem medførte, at Frankie Smith ikke var det mest velegnede bokse-alias. Ved et møde med sine newsboy buddies på Twelfth & Broadway, så en af de mere opvakte på Sven Erics blonde hår og udbød: "It's a natural - Whitey Smith!" Og det blev Sven Erics navn sidenhen (i øvrigt blev hans bror Holger også kaldt for Whitey Smith). Sven Eric Whitey Smith blev selvfølgelig hurtigt overmatchet og indstillede sin karriere fra juli 1914 til februar 1915 (han boksede alt i alt fra juni 1914 til juni 1917).

I stedet tog han job som kombineret janitshar, bartender, tjener og dørmænd i en beværtning "The Chateau" i Richmond, lidt uden for Oakland sammen med en sort pianist, der også var stedets køkkenmand. Senere kom en bartender til, og de to sidstnævnte overtalte Whitey Smith til at genoptage boksningsen på et lidt højere plan. Han vandt over Harry Eagles den 31. maj 1916, men det gik hurtigt galt mod Tony Freitas den 14. juni 1916 og efter to kampe mere i 1917 var det slut. "I did give up fighting for a career of music."

Andre bibeskæftigelser var som caddy i Claremont Country Club og billardsalonafrydder og -racker.

Langt om længe (1916-17) opnåede han et stabilt job i "The Loge", og kom derfra til større og bedre etableringer med combos og mindre bands. Trommeudstyret var peppet op med blinkende lys i afvekslende farver, en stegepande, kanebjælder, tom-toms, ko-klokker, en kasserolle og en udstoppet abe i trapez (hvilke misforståelser - desværre - også bredte sig til Danmark senere).

"I was playing at a club in Oakland when one night Paul Ash dropped in for a night cap before taking one of his girls home. He listened for a while and told one of the waiters, "Tell that little squirt on the drums I will be back and talk to him tomorrow night." When the waiter told me I darn near turned flipflops. Paul did come around the next night and offered me a job in San Francisco at fifty-five dollars a week. I was making thirty-five at the time. I would have accepted if he had asked me to play for nothing. Ash was my boy.

I moved my drums over to "The Nurenberg", a German beer garden in San Francisco, and found a new sign out in front that said "Come and See and Hear the Two Rag-o-Maniacs of Music Go Crazy". One was supposed to be me."

På åbningsaftenen mødte Paul Ash imidlertid ikke op. Han sendte meddelelse om, at han var til bryllup - sit eget - og at Whitey Smith selv måtte klare paragrafferne på tilstrækkelig skør vis. Smith reddede situationen alene, og næste aften var Ash på plads og publikumsbegejstringen uden ende.

Tre uger senere hørte Sid Grauman duoen og engagerede dem til sit "Strand Theater" på Market Street sammen med et 22-mands-strygeorkester - til 85 dollars hver om ugen. Et ligetil job, sagde Paul Ash, idet de kun skulle "go nuts" fire gange om dagen. Men de skulle også akkompagnere stumfilm, og efter en måned havde de fået nok. Ash fik hurtigt et nyt tilbud: "Whitey, denne gang er det i en dansehal. 90 dollars om ugen, og du skal kun arbejde 4 timer om dagen!"

Men Ash havde ikke fortalt, at de skulle spille 22 dansenumre i timen. Imidlertid var orkestret godt og omsætningen stigende på grund af krigsmobiliseringen.

Paul Whiteman Orchestra, c. 1917 - Whiteman nummer tre fra højre
Danskeren Jens Bodewalt Lampe var hovedarrangør for Remicks Nodeforlag

Sid Grauman

Paul Ash

Inden længe blev det bekendtgjort, at Paul Whiteman, hvis orkester spillede på "Fairmont Hotel", havde meldt sig til flåden som orkesterleder. Whitey Smith fik tilbud om at tiltræde hos Whiteman, men takkede nej. Kort efter meldte Paul Ash sig til marineinfanteriet som orkesterleder, og tilbød Smith at tiltræde på sergeant-løn-niveau. Endnu engang takkede Smith nej, da han var godt tilfreds med sin private beskæftigelse. To måneder senere - omkring juni 1918 - blev han indkaldt til hæren som helt almindelig menig, og dermed opstod ubehagelige problemer.

Allerede da hans mellemnavn Heinrich blev bekendtgjort, fik han alle imod sig, da man udlagde ham til at være tysker. Så indkaldelsestiden var næsten én lang stropeture, våbeneksercits, fængselsstraf, og køkken- og latrintjeneste indtil han endelig fik organiseret en lille jazzgruppe. Selv da var sergenterne så meget på nakken af ham, at det tog sin tid, før end de højerestående officerer blev opmærksomme på Smiths særlige talent. I november 1918 demobiliserede hæren og Smith udtrådte.

I 1921-22 var der sket betydelig social musikalsk fremgang, idet Whitey Smith gennem denne periode spillede omkring et år i det nyåbnede og fashionable "Coconut Grove, Ambassador Hotel" i Los Angeles.

"Ambassador Hotel", Los Angeles, åbnede 1. januar 1921, og den tilhørende restaurant "Coconut Grove" den 21. april samme år (foto 1922). Denne blev straks samlingssted for "the rich and famous" dvs., alle de berømte filmstjerner fra Hollywood. Abe Lyman Band var husorkester 1921-22, og det er da muligt, at Lyman, der selv var janitshar, på et tidspunkt har haft brug for en stand-in, når han dirigerede sit orkester.

Tilbage i San Francisco i 1922 var Whitey Smith nu avanceret i hierarkiet og kom med Max Bradfields orkester på den lidt mere fashionable "Tait's Café" i O'Farrell Street. Doblede samtidig i Fanchon & Marco's "The Little Club" (i samme bygning på 1. sal) med trompetisten Rube Wolff - se også www.fanchonandmarco.com På dette tidspunkt medvirkede også Ivie Anderson og Mamie Smith

VARIETY, fredag den 27. januar 1922: Fanchon and Marco of "Sun-Kist" fame are again breaking into the limelight with a new idea, for San Francisco at least, which they style Fanchon and Marco's "Little Club", located on the top floor of "Tait's Café", San Francisco, and which some years ago was exploited by Tait under the name of "Pao Real." Incidentally, it was in this same place that Fanchon and Marco made their bow in San Francisco during the days of the Panama-Pacific Exposition, when they first presented their ballroom dances.

The revue is run off in two sections, the first being staged at 10:30 and the second at midnight. Between these sections, or 'Frolics' as they are termed, the guests are permitted to dance. Among the principals who head the show is Nat Carr, late star of "Angel Face". Carr appeared during opening week at the special request of Marco, being styled "Master of Ceremonies". He is to be succeeded by Charlie Rose. Van Ness Jardiniere and Helen Gilmore are leading dance numbers. A bevy of chorus beauties has been assembled by Fanchon. The girls are all of the statuesque type and have plenty of pulchritude. As it stands now the "Little Club" is fast catching the fancy of San Francisco because of its novelty.

The principal fault with the show is that it lacks principals. Nat Carr did not seem to fit in. Lester Stevens is leading the "Little Club" orchestra. The plan under which the "Little Club" is run is similar to the usual cabaret. Light refreshments are served as well as drinks between each "Frolic" and to each check is added a \$1 charge, which is not designated as a couvert charge.

The place appears to be an effort to revive the old-time San Francisco night life, and this is believed to be one reason for its popularity. A huge colored canopy has been hung from the ceiling, giving an air of intimacy to the place and providing a wealth of colors that harmonize nicely with the spectacular costumes. Society is giving the "Little Club" considerable play.

"The Little Club" havde således en vis status i San Francisco - selv om forbudstiden gjorde disse jobs usikre. Fanchon & Marco var søskende - Fanny Wolff, pianist, og Mike Wolff, violinist. De havde to brødre mere, Rube (trompetist) og Roy Wolff. Oprindeligt begyndte Fanchon & Marco på samme vis som Whitey Smith, nemlig ved at spille til logefester og skovture, hvorefter de langsomt arbejdede sig op til bl.a. after-show'et i Tait's berømte San Francisco restaurant. De blev et efterspurgt ballroom dance team, og arbejdede også som cabaret dansere, havde danseskole og blev i sidste ende promotors og producere og banede vejen for mange af datidens berømte skuespillere.